

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobkyně: **ŠKODA TRANSPORTATION a. s.**, IČ 62623753, se sídlem Emila Škody 2922/1, Plzeň, zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem, se sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1629/7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: České dráhy, a.s., IČ 70994226, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, zast. JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M. (C.J.), advokátem, se sídlem Křižovnické náměstí 193/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2016, č. j. 31 Af 31/2015 - 282,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2011, č. j. ÚOHS-S275/2011/VZ-13132/2011/510/Hod, žalovaný podle § 118 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 11. 9. 2011 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), zamítl návrh žalobkyně na přezkoumání úkonů osoby zúčastněné na řízení, coby zadavatelky při zadávání veřejné zakázky s názvem „Dodávka 16 kusů netrakovních komfortních jednotek pro dálkovou osobní dopravu“, neboť nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 nebo 2 uvedeného zákona. Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 21. 2. 2012, č. j. ÚOHS-R215/2011/VZ-3094/2012/310/JSI/ASc, zamítl rozklad a rozhodnutí potvrdil. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 9. 4. 2013, č. j. 31 Af 54/2012 - 443, zrušil rozhodnutí předsedy

žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2014, č. j. 5 Afs 48/2013 - 272, zamítl žalobu proti rozsudku krajského soudu. Předseda žalovaného v dalším řízení rozhodnutím ze dne 1. 8. 2013, č. j. ÚOHS-R215/2011/VZ-14382/2013/310/BVÍ, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2011, č. j. ÚOHS-S275/2011/VZ-13132/2011/510/Hod, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Usnesením ze dne 21. 8. 2014, č. j. ÚOHS-S275/2011/VZ-16608/2014/533/HKu, (dále jen „prvoinstanční usnesení“) žalovaný po vrácení věci zastavil řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „správní řád“), neboť žádost žalobkyně se stala zjevně bezpředmětnou. V odůvodnění prvoinstančního usnesení žalovaný vysvětlil, že z veřejně dostupných zdrojů zjistil, že osoba zúčastněná na řízení, coby zadavatelka, dne 29. 9. 2011 s vybranou uchazečkou uzavřela smlouvu. Vzhledem k tomu, že nápravné opatření lze v souladu s § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách uložit pouze do doby uzavření smlouvy, návrhu žalobkyně již nebylo možné vyhovět ani jej zamítnout a žalovanému proto nezbylo než řízení zastavit.

Rozhodnutím ze dne 21. 4. 2015, č. j. ÚOHS-R319/2014/VZ-6877/2015/323/BRy, předseda žalovaného zamítl rozklad a potvrdil prvoinstanční usnesení. V odůvodnění rozhodnutí o rozkladu předseda žalovaného poukázal na § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, podle kterého žalovaný může zrušit zadávací řízení nebo soutěž o návrh, popřípadě jen jednotlivý úkon zadavatele, pokud zadavatel nedodržel postup stanovený zákonem o veřejných zakázkách způsobem, který by mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy. Uvedené podmínky musí být splněny kumulativně a není-li splněna byt' jen jedna z nich, žalovaný již není oprávněn rozhodnout podle citovaného ustanovení zákona o veřejných zakázkách. V daném případě došlo k uzavření smlouvy již 29. 9. 2011, a v řízení proto nebylo možné meritorně rozhodnout. Předseda žalovaného poukázal na závěry odborné literatury a dovodil, že žalovaný zastavil řízení v souladu se zákonem. K námitce žalobkyně předseda žalovaného uvedl, že žalovaný je vázán právním názorem krajského soudu za předpokladu, že znovu rozhoduje meritorně, což se však v nyní posuzované věci nestalo. Předseda žalovaného se neztotožnil s námitkou, že v šetřeném zadávacím řízení dosud zadavatelka s vybranou uchazečkou neuzavřela smlouvu, která by se vztahovala na plnění předmětu veřejné zakázky. Předseda žalovaného uvedl, že podle výpisu z informačního systému veřejných zakázek byla veřejná zakázka zadána dne 30. 6. 2011, což znamená, že zadavatelka již s vybraným uchazečem uzavřela smlouvu a žalovaný nebyl povinen přezkoumávat její obsah. Předseda žalovaného nepřisvědčil námitce, že závěr o bezpředmětnosti se může týkat toliko nápravných opatření podle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, nikoliv však dalších nápravných opatření podle § 118 téhož zákona. V posuzované věci by přicházel v úvahu toliko zákaz plnění ze smlouvy podle § 118 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách; ten by však bylo možné aplikovat pouze za předpokladu, že by žalovaný rozhodoval o návrhu podle § 114 odst. 2 uvedeného zákona. Žalobkyně nevyužila svého práva a takový návrh nepodala. Předseda žalovaného s odkazem na § 113, § 114 a § 118 zákona o veřejných zakázkách uzavřel, že zákon neposkytuje oporu pro to, aby vyhověl návrhu žalobkyně, to znamená, aby konstatoval porušení zákona v zadávacím řízení a uložil zadavatelce současně nápravné opatření a sankci. K uložení nápravného opatření by mohl žalovaný přistoupit toliko v řízení o přezkoumání úkonů zadavatelky podle § 113 zákona o veřejných zakázkách. Řízení o správním deliktu by však žalovaný mohl zahájit jen z vlastní úřední povinnosti a za případný delikt by zadavatelce nemohl uložit nápravné opatření, nýbrž pokutu. Předseda žalovaného uvedl, že se neztotožnil se závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2014, č. j. 62 Af 110/2012 - 132, na který odkázala žalobkyně, neboť se nejedná o ustálenou rozhodovací praxi, uvedené závěry neodpovídají zásadám dobré správy, zásadě procesní ekonomie a ustanovení § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a předseda žalovaného proti uvedenému rozsudku podal kasační stížnost,

pokračování

o které dosud rozhoduje Nejvyšší správní soud. Vzhledem ke všem uvedeným závěrům předseda žalovaného uzavřel, že prvoinstanční usnesení je správné a zákonné.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 10. 2016, č. j. 31 Af 31/2015 - 282, zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí předsedy žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud poukázal na závěry, které již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 - 43, a ze dne 3. 12. 2015, č. j. 10 As 80/2015 - 67, přičemž konstatoval, že mezi žalobkyní a žalovaným není sporu o uzavření smlouvy. Za této procesní situace již žalovanému nezbylo než řízení o návrhu žalobkyně zastavit podle § 66 správního řádu. Krajský soud se neztotožnil s tím, že by prvoinstanční usnesení, popřípadě rozhodnutí o rozkladu, byly nepřezkoumatelné. Samotná skutečnost, že žalobkyně nesouhlasí s postupem správních orgánů, totiž takovou vadu nezakládá. Krajský soud se neztotožnil s námitkou, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený v jeho rozsudku ze dne 9. 4. 2013, č. j. 31 Af 54/2012 - 443. Tento právní názor se totiž vázal k meritornímu posouzení věci. Na tom nic nemění, že žalovaný v předchozím řízení ignoroval změnu skutkového stavu nastalou v důsledku uzavření smlouvy. Skutečnost, že toto pochybení existovalo již v původním řízení, totiž nemůže odůvodnit, aby docházelo k vrstvení dalších pochybení na straně žalovaného. K námitce, že žalobkyně byla dotčena v právu na poskytnutí právní ochrany, v právu na spravedlivý proces a v legitimním očekávání, krajský soud uvedl, že žalobkyně se mohla domáhat přezkumu zadávacího řízení i jinými prostředky, přičemž prostředek, který uplatnila, ztratil po uzavření smlouvy smysl a nemohl vést k nápravě vadného stavu. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že uzavřená smlouva ve skutečnosti nebyla smlouvou na plnění dotčené veřejné zakázky, přičemž uvedl, že otázku změny předmětu veřejné zakázky již samostatně zkoumal v řízení vedeném pod sp. zn. 62 Af 85/2014 a zkoumal ji i Nejvyšší správní soud v řízení vedeném pod sp. zn. 7 As 287/2015. Oba soudy přitom odmítly názor, že zadavatelka s vybraným uchazečem uzavřela smlouvu na zcela nové plnění.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V ní namítla, že krajský soud nesprávně skutkově i právně vyhodnotil otázku zastavení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Krajský soud podle stěžovatelky také nesprávně posoudil vztah mezi řízením o přezkoumání úkonů zadavatelky a sankčními řízeními pro porušení zákona o veřejných zakázkách. Stěžovatelka uvedla, že krajský soud pochybil, neboť neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí o rozkladu pro vnitřní rozpory. Předseda žalovaného nevysvětlil, proč nerespektoval závazný právní názor Krajského soudu v Brně uvedený v rozsudku ze dne 9. 4. 2013, č. j. 31 Af 54/2012 - 443, který potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2014, č. j. 5 Afs 48/2013 - 272. Krajský soud rovněž chybně neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí předsedy žalovaného ve vztahu k odůvodnění a prokázání, že smlouva, jež vedla k zastavení řízení, je skutečně smlouvou na plnění veřejné zakázky. Krajský soud nezohlednil specifické skutkové okolnosti, respektive skutečnost, že uzavření smlouvy mezi zadavatelkou a vybranou uchazečkou představovalo procesně chybný postup způsobený zrušením předběžného opatření na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud také nezohlednil, že došlo k porušení legitimního očekávání stěžovatelky a jejího práva na soudní ochranu. Stěžovatelka namítla, že krajský soud procesně pochybil, neboť v odůvodnění svého rozsudku odkázal na závěry řízení, kterých se stěžovatelka neúčastnila. S ohledem na uvedené závěry stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že stěžovatelka uplatnila stejné námitky jako ve správním a žalobním řízení. Odkázal proto na své rozhodnutí i předchozí vyjádření a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatelka označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že stěžovatelka podala značně obecnou kasační stížnost, přičemž úkolem soudu není domýšlet jednotlivé kasační námitky.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud zatížil žalobní řízení jinou vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozsudku; stejně tak neshledal, že by rozsudek trpěl nepřezkoumatelností, popřípadě, že by nepřezkoumatelností trpělo rozhodnutí o rozkladu či prvoinstanční usnesení. Stěžovatelka v kasační stížnosti nevysvětlila, které konkrétní argumenty v rozhodnutí o rozkladu by měly být vnitřně rozporné, a Nejvyšší správní soud takové rozpory nezjistil. Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil, že by krajský soud, žalovaný či jeho předseda opomněli vypořádat některou otázku, kterou se měli zabývat z vlastní úřední povinnosti nebo k námitce stěžovatelky.

Podle stěžovatelky předseda žalovaného nevyšvětlil, proč nerespektoval závazný právní názor krajského soudu, uvedený v rozsudku ze dne 9. 4. 2013, č. j. 31 Af 54/2012 - 443. Předseda žalovaného se však k této otázce výslovně vyjádřil v odstavci 32 rozhodnutí o rozkladu, neboť uvedl, že by byl vázán právním názorem krajského soudu pouze za předpokladu, kdyby o věci rozhodoval znovu meritorně, a to za nezměněného skutkového a právního stavu. Žalovaný ovšem dospěl k závěru, že žádost stěžovatelky se stala zjevně bezpředmětnou podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, nemohl o ní meritorně rozhodnout, a proto řízení zastavil. Krajský soud se s tímto právním názorem ztotožnil ve druhém odstavci na třetí straně napadeného rozsudku. Krajský soud ani žalovaný či jeho předseda tak uvedenou námitku neopomněli, přičemž samotná skutečnost, že stěžovatelka nesouhlasí s jejich argumentací, nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku či rozhodnutí o rozkladu.

pokračování

Krajský soud podle Nejvyššího správního soudu nepochybil, když v odůvodnění svého rozsudku k otázce uzavření smlouvy o předmětu plnění veřejné zakázky odkázal na závěry soudních řízení, kterých se stěžovatelka neúčastnila. Stěžovatelka v žalobě namítla, že zadavatelka nahradila původní předmět veřejné zakázky, neboť zveřejnila úmysl zadat vybrané uchazečce zakázku na rekonfiguraci netrakovních jednotek získaných v rámci veřejné zakázky opět postupem podle § 23 odst. 5 písm. e) zákona o veřejných zakázkách a dále, že částečně upravila své požadavky, a to tak, že namísto 16 sedmi-vozových jednotek (tj. 112 vagonů) měla vybraná uchazečka dodat 15 souprav v konfiguraci 8 osmi-vozových a 7 sedmi-vozových jednotek (tj. celkem 113 vagonů) ve změněné konfiguraci, přičemž nákup sedmi kusů vozových jednotek schválila dozorčí rada zadavatelky dne 16. 8. 2012 a nákup dalších osmi souprav schválila až koncem června 2013. Krajský soud v odůvodnění žalobou napadeného rozsudku odkázal na svůj rozsudek ze dne 5. 11. 2015, č. j. 62 Af 85/2014 - 180 (respektive i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016, č. j. 7 As 287/2015 - 46), ve kterém se již vyjádřil k oběma argumentům, které stěžovatelka vznesla v žalobě. Ve věci sp. zn. 62 Af 85/2014 totiž konstatoval, že „[s]tejně tak není podle zdejšího soudu jakékoli opory pro závěr žalovaného, že rozšíření plnění ze 112 na 113 vozů není rozšířením stávajícího rozsahu dodávky podle § 23 odst. 5 písm. b) ZVZ. K tomuto závěru totiž žalovaný dospívá výlučně na základě téhož argumentu, který byl již shora zdejším soudem odmítnut, tj. že předmětem původního plnění (podle původní smlouvy) nebyly „vozy“, nýbrž celé „soupravy“. Jestliže zdejší soud pokládá tento závěr žalovaného za neodpovídající jeho skutkovým zjištěním, pak nemůže obstát nosný argument žalovaného ohledně nesplnění podmínky „rozšíření rozsahu dodávky“, podle něhož jeden kus vlakové soupravy představoval jednotku vyjadřující předmět plnění, a tedy jeden vůz není soupravou požadovanou podle původní smlouvy. Podle zdejšího soudu přitom žalobce příhodně poukazuje na nelogičnost konstrukce žalovaného, podle níž by zřejmě mohly být podmínky jednacího řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 5 písm. b) ZVZ (včetně třetí z tam uvedených podmínek) splněny v případě, kdy by se původní plnění (podle původní smlouvy) rozšiřovalo o jednu celou soupravu tvořenou sedmi vozy, zatímco rozšiřuje-li se pouze o jeden vůz, tyto podmínky splněny nejsou. Naopak i ohledně této dílčí otázky měla vést skutková zjištění žalovaného k závěru, že podstatou původního plnění bylo 112 vozů určitých typů a specifikací, jejichž množství bylo dodatkem č. 1 zvýšeno o 1 vůz.“

Krajský soud ve věci sp. zn. 62 Af 85/2014 uvedl, že „[n]ic tedy nevyvrací argumentaci žalobce, že nábrada vozů (nepřesahující ve výsledku původně poptávaný počet 112) se týkala pouze menší části původního plnění (41 vozů ze 112), že vozy měly nadále plnit stejný účel a že žádná změna v provedení nebyla změnou podstatnou, neboť základem změny bylo jiné sedačkové uspořádání (vedoucí ke zvýšení přepravní kapacity), jež vyvolalo z pohledu nosného charakteru plnění i jeho účelu bezvýznamné úpravy interiéru vozů (vnitřní obložení, stropní prvky, výdechy klimatizace, monitory nad sedačkami), některé původně poptávané vozy se nově měly dodat ve větším počtu (vozy typu „Bmpz/1“), v některých původně poptávaných vozech došlo ke změně spočívající v nahrazení pevných sedadel pro kola a sklápěcími sedadly (vozy typu „Bmpz/2“) při zachování povahy vozu jako koncového (vůz typu „Bmpz/3“), v některých vozech se změnila sedačky (vozy typu „Afmpz“) a staly se z nich při zachování charakteru řídicího vozu vozy typu „Afmpz/2“. Ani změna počtu sedaček, ani interiérové úpravy nemění charakter plnění a ostatně ani z pohledu celkové hmotnosti vozů marginální změny hmotnosti či navýšení počtu vozů určitého typu v rámci původních 112 vozů nemohou vést k závěru, že plnění po uzavření dodatku č. 1 nepředstavovalo částečnou nábradu původní dodávky (podle původní smlouvy před uzavřením tohoto dodatku). [...] Za zjištěného skutkového stavu totiž žalovaný nemohl dovodit, že žalobce nebyl oprávněn „Dodatek č. 1 ke Smlouvě o výrobě, uvedení do provozu a dodávce souprav Viaggio Comfort společnosti České dráhy, a.s.“ ze dne 28. 3. 2012 uzavřít v režimu § 23 odst. 5 písm. b) ZVZ z důvodu nesplnění třetí ze čtyř podmínek tam uvedených, tj. že plnění, jež mělo být po uzavření uvedeného dodatku oproti plnění podle původní smlouvy dodáno, není dodatečnou dodávkou, jež by představovala částečnou nábradu původní dodávky nebo rozšíření stávajícího rozsahu dodávky (podle původní smlouvy). Nemůže tedy obstát závěr žalovaného, podle kterého se žalobce při zadávání veřejné zakázky na rekonfiguraci dopustil správního deliktu tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 ZVZ, když zakázku na rekonfiguraci žádal v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 5 písm. b) ZVZ. Zdejší soud

se v této otázce v zásadě ztotožnil s nosnou argumentací žalobce, kterou zastával v průběhu správního řízení před žalovaným i nyní v řízení o žalobě před zdejším soudem.“ Podle Nejvyššího správního soudu tak krajský soud z odůvodnění rozsudku ze dne 5. 11. 2015, č. j. 62 Af 85/2014 - 180, převzal argumentaci, která zcela dopadá na žalobní námitku stěžovatelky. Přitom je zcela nepodstatné, že se stěžovatelka neúčastnila řízení ve věci sp. zn. 62 Af 85/2014, neboť bylo pouze na ní, jak bude v nyní posuzované věci formulovat svou žalobní námitku, a zda tedy krajskému soudu umožní, aby si při jejím vypořádání vystačil s odkazem na svůj dřívější rozsudek.

Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud nepochybil, když ve vztahu k otázce, zda v rámci veřejné zakázky došlo k uzavření smlouvy mezi zadavatelkou a vybranou uchazečkou, neshledal nepřekoumatelnost rozhodnutí o rozkladu. Předseda žalovaného se k této otázce explicitně vyjádřil v odstavci 34 rozhodnutí o rozkladu, neboť uvedl, že „[š]etřené zadávací řízení bylo uveřejněno v informačním systému o veřejných zakázkách dne 13. 6. 2011 pod ev. č. 60061239. Podle výpisu z tohoto rejstříku je zřejmé, že zadavatel ke informacím o předmětné veřejné zakázce doplnil informaci, že veřejná zakázka byla dne 30. 6. 2011 zadána, což znamená, že byla uzavřena smlouva v rámci šetřené zadávacího řízení. [...] Pokud tedy navrhovatel v podaném rozkladu tvrdil, že k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku nedošlo, tak jeho tvrzení odporuje zjištěnému skutkovému stavu v řízení a taková námitka navrhovatele není důvodná. Současně se neztotožňuji s tvrzením navrhovatele, že by Úřad měl za situace, kdy zjistí, že došlo k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku její obsah jakkoliv přezkoumávat, neboť takovou povinnost mu zákon ani správní řád neukládají.“

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou, že krajský soud nesprávně skutkově i právně vyhodnotil otázku, zda žalovaný byl oprávněn zastavit správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2015, č. j. 62 Af 85/2014 - 180, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016, č. j. 7 As 287/2015 - 46, vyplývá, že tvrzení, která stěžovatelka uvedla v žalobě či v rozkladu, nenasvědčují, že v rámci předmětné veřejné zakázky nedošlo k uzavření smlouvy mezi zadavatelkou a vybranou uchazečkou. Stěžovatelka tedy neuvedla žádné skutečnosti, které by vzbuzovaly pochybnosti, zda skutečně došlo k uzavření smlouvy.

Za takové situace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když správní řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, což již ostatně obdobně konstatoval v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 - 43, a ze dne 3. 12. 2015, č. j. 10 As 80/2015 - 67. V prvním z uvedených rozsudků uvedl, že „[...] v případě, že po podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dojde k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, je namíste řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Tento závěr je ostatně v souladu se standardní komentářovou literaturou (srov. Juráček R.: *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*. 3. vydání. Praha, C. H. Beck, 2012, str. 686: „Ustanovením § 118 odst. 1 není dotčena možnost zastavení řízení podle obecné procesní úpravy v § 66 SpŘ. Například pokud by byl podán návrh na opatření k nápravě po uzavření smlouvy, jednalo by se o žádost zjevně právně nepřijatelnou - § 66 odst. 1 písm. b) SpŘ, popř. pokud by došlo k uzavření smlouvy v průběhu řízení o návrhu na uložení opatření k nápravě, stala by se žádost zjevně bezpředmětnou - § 66 odst. 1 písm. g) SpŘ).“ Nejvyšší správní soud nemá důvod, aby citovaný právní názor jakkoliv korigoval, a to ani s ohledem na tvrzené specifické okolnosti věci. Ze skutečnosti, že uzavření smlouvy mezi zadavatelkou a vybranou uchazečkou umožnil chybný postup žalovaného, nevyplývá, že by se zadavatelka či vybraná uchazečka v této souvislosti dopustily protiprávního jednání, a že by proto smlouva nebyla platná. Podle Nejvyššího správního soudu za popsané situace stěžovatelce nespovídalo legitimní očekávání meritorního posouzení jejího návrhu, neboť byly splněny zákonné předpoklady pro zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že krajský soud nesprávně posoudil vztah mezi řízením o přezkoumání úkonů zadavatelky a sankčních řízeních pro porušení

pokračování

zákona o veřejných zakázkách. Krajský soud se k této otázce vyjádřil prostřednictvím odkazu na právní názor, který Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 - 43, když uvedl, že „[z]astavení řízení o návrhu není na překážku ani vedení řízení o správním deliktu zadavatele podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, které lze ovšem zabývat pouze z moci úřední. Pokud v průběhu řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zabývaného na návrh a zastaveného z důvodu uzavření smlouvy na veřejnou zakázku Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zjistí skutečnosti nasvědčující tomu, že zadavatel porušil kvalifikovaným způsobem postup předepsaný pro zadávání veřejných zakázek, má povinnost zabývat řízení o správním deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.“ Nejvyšší správní soud nemá důvod korigovat ani tento právní názor, přičemž stěžovatelka neuvedla, proč by tak měl učinit.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá podle § 120 a § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí Nejvyšší správní soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a tato osoba ani nepožadovala přiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2017

JUDr. Jirí Palla
předseda senátu